

פרק 41

מעקף חזיתי

רוח ינואר הנושכת שאגה סביב קירות האבן החלקים והעצומים שתחמו את הגבולות החומריים של טירת הוגוורטס, לוחשת ושורקת בטונים מוזרים בעודה נושבת לאורך החלונות הסגורים וביצורי האבן. השלג הטרי ביותר כבר הועף, אבל טלאים אקראיים של קרח שנמס וקפא שוב עדיין דבקו לפני האבן ובהקו, משקפים את אור השמש. ממרחק, הוגוורטס וודאי נראתה כאילו היא ממצמצת במאות עיניים.

משב פתאומי גרם לדראקו להירתע ולנסות, בצורה לא אפשרית, להיצמד יותר לאבן, שהרגישה והריחה כמו קרח. אינסטינקט מיותר לחלוטין כלשהו נראה משוכנע שדראקו עומד להתעופף מהחומה החיצונית של הוגוורטס, ושהדרך הטובה ביותר למנוע זאת היא להתעוות ברפלקס חסר אונים ואולי להקיא.

דראקו ניסה מאוד שלא לחשוב על שש הקומות של האוויר הריק מתחתיו, ולהתמקד במקום זאת בדרך בה הוא ירצח את הארי פוטר.

"אתה יודע, מר מאלפוי," אמרה הילדה הצעירה שלצידו בנימה של שיחת חולין, "לו מגדת עתידות הייתה אומרת לי שיום אחד אתלה בקצות אצבעותיי על חומה חיצונית של טירה, מנסה שלא להביט מטה או לחשוב על איך אימא הייתה צורחת אם הייתה רואה אותי, לא היה לי שום מושג איך זה יקרה, למעט העובדה שתהיה זו אשמתו של הארי פוטר."

מוקדם יותר:

שני הגנרלים בעלי הברית צעדו יחדיו מעל גופו של לונגבוטום, מגפיהם מכים ברצפה בסינכרון כמעט מושלם.

רק חייל בודד עמד בינם לבין הארי, ילד מסלית'רין ושמו סמואל קלמונס, ידו קמוצה סביב שרביטו, שהוחזק כלפי מעלה כדי לתחזק את המגן הפריזמטי שלו. נשימותיו של הילד היו מהירות, אבל פניו הראו את אותה נחישות קרה שהאירה את עיניו של הגנרל שלו, הארי פוטר, שעמד מאחורי הקיר הפריזמטי במבוי הסתום של המסדרון, ליד חלון פתוח, ידיו מאחורי גבו בצורה מסתורית.

הקרב היה קשה במידה מגוחכת, בהתחשב בעובדה שהיה להם יתרון של שניים לאחד על האויב. זה היה אמור להיות קל, צבא דרקון וחטיבת אור-שמש התמזגו היטב באימונים, ונלחמו זה בזה למשך מספיק זמן כדי להכיר זה את זה היטב. המורל היה גבוה, שני הצבאות ידעו שהפעם הם לא נלחמים רק עבור עצמם, אלא עבור עולם חופשי מבוגדים. למרות המחאות המופתעות של שני הגנרלים, החיילים של הצבא המאוחד התעקשו לקרוא לעצמם חטצבא דראמיוני שמשקון, וייצרו טלאים עם סמל של פרצוף מחייך אפוף בלהבות.

אבל חייליו של הארי השחירו את הסמלים שלהם – זה לא נראה כמו צבע, אלא כאילו הם שרפו את החלק הזה מהמדים שלהם – והם נלחמו בקומות העליונות של הוגוורטס בלחימה נואשת. נראה כאילו הזעם הקר שדראקו ראה לפעמים בהארי לחל אל חייליו, והם נלחמו כאילו זה לא היה משחק. והארי רוקן את כל שקית הטריקים שלו, שבה היו כדורי מתכת קטנים (גריינג'ר זיהתה אותם כ"מסבים כדוריים") על רצפות וגרמי מדרגות, שהפכו אותם לבלתי עבירים עד שפוננו, אלא שהצבא של הארי כבר התאמן בלחשי ריחוף מתואמים והיה מסוגל להרחיף את חייליו בדיוק מעל המכשולים שיצר...

אסור להביא למשחק עזרים מבחוץ, אבל היה מותר לשנות צורה לכל מה שאתה רוצה במהלך המשחק, כל עוד זה היה בטוח. וזה פשוט לא הוגן כשאתה נלחם בילד שגודל על ידי מדענים, שידע על דברים כמו מסבים כדוריים, סקייטבורדים וחבלי באנג'י.

וכך נוצר המצב הזה.

השורדים מכוחות הברית דחקו לפינה את שאריות צבאו של הארי פוטר במסדרון עם מבוי סתום.

וויזלי ווינסנט הסתערו על לונגבוטום באותו הזמן, נעים יחד כאילו התאמנו במשך שבועות במקום שעות, ואיכשהו לונגבוטום הצליח לקלל את שניהם לפני שנפל.

ובעת נשאר דראקו, גריינג'ר, פדמה, סמואל והארי, ואם לשפוט על פי מראהו של סמואל, הקיר הפריזמטי שלו לא יחזיק מעמד עוד זמן רב.

דראקו כבר כיוון את שרביטו לעבר הארי, מחכה שהקיר הפריזמטי ייפול מעצמו; אין טעם לבזבז קללת ניפוץ מתברגת לפני כן. פדמה כיוונה את שרביטה על סמואל וגריינג'ר כיוונה את שלה על הארי...

הארי עדיין הסתיר את ידיו מאחורי גבו, במקום לכוון את שרביטו; והביט בהם בפנים שנראו כאילו גולפו מקרח.

ייתכן שהוא מבלף. הוא כנראה לא.

השתררה שתיקה קצרה ומתוחה.

ואז הארי דיבר.

"אני הנבל עכשיו," אמר הילד הצעיר בקור, "ואם אתם חושבים שעד כדי כך קל לחסל נבלים, כדאי לכם לחשוב שוב. תביסו אותי כשאני נלחם ברצינות, ואשאר מובס; אבל אם תפסידו, אעשה את אותו הדבר שוב בפעם הבאה."

הילד חשף את ידיו, ודראקו ראה שהארי לבש כפפות מוזרות, עם חומר אפרפר מוזר בקצות האצבעות, ואבזמים שהידקו את הכפפות לפרקי ידיו בחוזקה.

לצידו של דראקו, גנרלית אור-שמש השתנקה באימה; ודראקו, בלי לשאול מדוע, ירה קללת ניפוץ מתברגת.

סמואל התנדנד, הוא פלט צרחה כשמעד, אבל הוא החזיק את הקיר; ואם פדמה או גריינג'ר יירו עכשיו, הם ימצו את כוחותיהם עד כדי כך שיהיו עשויים להפסיד.

"הארי!" צעקה גריינג'ר. "לא יכול להיות שאתה רציני!"

הארי כבר היה בתנועה.

ובעודו יוצא מבעד לחלון הפתוח, קולו הקר אמר, "עקבו אחריי אם יש לכם אומץ."

הרוח הקפואה יללה מסביבם.

זרועותיו של דראקו כבר החלו להתעייף.

...מסתבר שאתמול הארי הדגים לגריינג'ר בקפידה בדיוק איך לייצר בשינוי-צורה את הכפפות שלבש כעת, שהן משהו שנקרא 'זיפי שממית'; ואיך להדביק טלאים מאותו החומר, שיוצרו בשינוי-צורה, אל קצות נעליהם; והארי וגריינג'ר ניסו לטפס על הקירות והתקרה במשחק ילדותי ותמים.

ובנוסף, גם כן אתמול, הארי סיפק לגריינג'ר בדיוק שתי מנות של שיקוי נפילת-נוצה שתישא בנרתיקה, "רק ליתר ביטחון".

לא שפדמה הייתה באה בעקבותיהם, בכל מקרה. היא לא משוגעת.

דראקו קילף בזהירות את ידו הימנית, הושיט אותה הרחק ככל שהצליח, והצליף באבן שוב. לצידו, גריינג'ר עשתה אותו הדבר.

הם כבר שתו את שיקוי נפילת-נוצה. זה היה קרוב לעבירה על חוקי המשחק, אבל השיקוי לא יופעל אלא אם אחד מהם ייפול, וכל עוד הם לא נפלו הם לא השתמשו בשיקוי.

פרופסור קווירל צפה בהם.

השניים היו בטוחים לחלוטין.

הארי פוטר, מצד שני, עומד למות.

"אני תוהה למה הארי עושה את זה," אמרה גנרלית גריינג'ר בנימה של התבוננות, בעודה מקלפת בזהירות את קצות אצבעות יד אחת מהקיר בצליל דביק מתמשך. ידה נדבקה בחזרה כמעט מייד לאחר מכן. "אצטרך לשאול אותו אחרי שאהרוג אותו."

מדהים כמה יש להם במשותף, מסתבר.

לדראקו לא ממש התחשק לדבר עכשיו, אבל הוא הצליח לומר, מבעד לשיניים חשוקות, "יכול להיות שזאת נקמה. על הדייט."

"באמת," אמרה גריינג'ר. "אחרי כל הזמן הזה."

דבק. פלופ.

"כמה מתוק מצידו," אמרה גריינג'ר.

דבק. פלופ.

"אני מניחה שאצטרך למצוא דרך באמת רומנטית להודות לו," אמרה גריינג'ר.

דבק. פלופ.

"מה יש לו נגדך?" שאלה גריינג'ר.

דבק. פלופ.

הרוח הקפואה יללה מסביבם.

היית חושב שתרגיש בטוח יותר עם קרקע תחת רגליך שוב.

אבל אם הקרקע היא גג משופע מרוצף ברעפים גסים, עם הרבה יותר קרח מאשר בחומות האבן, ואתה רץ לאורכו במהירות גבוהה...

אז אתה טועה למדי.

"לומינוס!" צעק דראקו.

"לומינוס!" צעקה גריינג'ר.

"לומינוס!" צעק דראקו.

"לומינוס!" צעקה גריינג'ר.

הדמות המרוחקת התחמקה וזינקה בזמן שרצה, ואף לא ירייה אחת פגעה, אבל הם צימצמו את הפער.

עד שגריינג'ר החליקה.

זה היה בלתי נמנע, במבט לאחור, בחיים האמיתיים אי אפשר באמת לרוץ במהירות גבוהה לאורך גגות משופעים מלאי קרח.

ובצורה בלתי נמנעת גם כן, מכיוון שזה קרה בלי שום מחשבה, דראקו הסתובב ושלח את ידו לעבר זרועה הימנית של גריינג'ר, ותפס אותה, אלא שהיא כבר איבדה יותר מדי משיווי משקלה, היא החלה ליפול ומשכה את דראקו איתה, הכל קרה כל כך מהר –

התנגשות קשה וכואבת, לא רק משקלו של דראקו שהיכה בגג אלא גם חלק ממשקלה של גריינג'ר, ואם הייתה פוגעת קצת קרוב יותר לקצה הם היו יכולים להצליח, אבל במקום זאת הגוף שלה נטה שוב והרגליים שלה החליקו וידה השנייה נשלחה בייאוש...

וכך דראקו מצא את עצמו אוחז בזרועה של גריינג'ר ביד לבנה ממאמץ, בעוד ידה השנייה אוחזת בייאוש בקצה הגג וקצות אצבעות רגליו של דראקו מתחפרות בין שני רעפים.

"הרמיוני!" קולו של הארי צווח במרחק.

"דראקו," לחש קולה של גריינג'ר, ודראקו הביט מטה.

ייתכן שזו הייתה טעות. היה לא מעט אוויר מתחתיה, לא היה שם דבר מלבד אוויר, הם היו בקצה גג שהזדקר מעבר לחומת האבן הראשית של הוגוורטס.

"הוא עומד לבוא לעזור לי," לחשה הילדה, "אבל לפני כן הוא יטיל לומינוס על שנינו, אין מצב שלא. אתה חייב לעזוב אותי."

זה היה אמור להיות הדבר הכי קל בעולם.

היא סתם בוצדמית, סתם בוצדמית, סתם בוצדמית!

היא אפילו לא תיפגע!

...המוח של דראקו לא הקשיב לשום דבר שדראקו אמר לו כרגע.

"עשה זאת," לחשה הרמיוני גריינג'ר, עיניה בוערות בלי שמץ של פחד, "עשה זאת, דראקו, עשה זאת, אתה יכול להביס אותו בעצמך, אנחנו חייבים לנצח דראקו!"

נשמע קולו המתקרב של מישהו רץ.

נו, תהיה רציונלי...

הקול בראשו של דראקו נשמע דומה מאוד להארי פוטר מלמד שיעור.

...אתה עומד לתת למוח שלך לנהל את החיים שלך?

אחרית דבר, 1:

דפני גריינגרס התקשתה להישאר בשקט בזמן שמיליסנט בלסטרוד סיפרה שוב את הסיפור בחדר המועדון של בנות סלית'רין (מקום נעים וקריר בצינוק של הוגוורטס, מתחת לאגם, עם דגים ששחו מבעד לכל חלון וספות שמי שרוצה יכול לשכב עליהן). בעיקר כי הסיפור היה, לדעתה של דפני, טוב מאוד כמו שהוא, בלי כל השיפורים של מיליסנט.

"ואז מה?" התנשמו פלורה והסטיה קארו.

"הגנרלית גריינג'ר הרימה את מבטה לעברו," מיליסנט אמרה בדרמטיות, "והיא אמרה, 'דראקו! אתה חייב לעזוב אותי! אל תדאג לי, דראקו, אני מבטיחה שאהיה בסדר!' ומה אתן חושבות שמאלפוי עשה אז?"

"הוא אמר 'לעולם לא!'," צעקה שרלוט ווילנד, "והחזיק אפילו חזק יותר!"

כל הבנות שהאזינו הנהנו מלבד פנסי פרקינסון.

"לא!" אמרה מיליסנט. "הוא שמט אותה. ואז הוא קפץ וירה בגנרל פוטר. הסוף."

השתררה שתיקה המומה.

"אתה לא יכול לעשות את זה!" אמרה שרלוט.

"היא בוצדמית," אמרה פנסי, נשמעת מבולבלת. "כמובן שהוא שמט אותה!"

"טוב, מאלפוי לא היה צריך לתפוס אותה מלכתחילה, אם כך!" אמרה שרלוט. "אבל ברגע שהוא תפס אותה, הוא חייב להחזיק! במיוחד בפני אבדון ודאי מתקרב!" טרייסי דייוויס, שישבה ליד דפני, הנהנה בהסכמה נחרצת.

"אני לא מבינה למה," אמרה פנסי.

"זה כי אין בך אף לא שמץ זעיר של רומנטיקה," אמרה טרייסי. "חוץ מזה, אתה לא יכול לשמוט בנות סתם כך. בן שימוט בת ככה... הוא ישמוט כל אחת. הוא ישמוט אותך, פנסי."

"מה ז'תומרת, ישמוט אותי?" שאלה פנסי.

דפני לא הצליחה להתאפק יותר. "את יודעת," אמרה דפני באיום, "יום אחד את אוכלת ארוחת בוקר בשולחן שלנו, והדבר הבא שאת יודעת, מאלפוי עוזב אותך, ואת נופלת מראש טירת הוגוורטס! זה מה!"

"כן!" אמרה שרלוט. "הוא שומט מכשפות!"

"אתן יודעות למה אטלנטיס נפלה?" שאלה טרייסי. "מפני שמישהו כמו מאלפוי שמט אותה, זה למה!"

דפני הנמיכה את נימת קולה. "למעשה... מה אם מאלפוי הוא זה שגרם להרמיוני, זאת אומרת לגנרלית גריינג'ר, להחליק מלכתחילה? מה אם הוא רוצה לגרום לכל בני המוגלגים להחליק וליפול?"

"את מתכוונת –?" השתקה טרייסי.

"בדיוק!" אמרה דפני בדרמטיות. "מה אם מאלפוי הוא – השומט של סלית'רין?"

"אדון הנופל הבא!" אמרה טרייסי.

וזה היה ביטוי הרבה יותר מדי טוב מכדי שמישהי תשמור אותו לעצמה, אז עד רדת הערב הוא הופץ בכל הוגוורטס, ובבוקר הבא זו הייתה כותרת הפקפקן.

אחרית דבר, 2:

הרמיוני וידאה שהיא תגיע לכיתה הרגילה שלהם מוקדם באותו הערב, רק כדי שתוכל להיות לבדה ולקרוא ספר בשלווה כשהארי יגיע לשם.

לו הייתה לדלת דרך להיפתח בחריקה מתנצלת, כך היא הייתה נפתחת.

"אממ," אמר קולו של הארי.

הרמיוני המשיכה לקרוא.

"אני, אממ, סוג של מצטער, לא התכוונתי שבאמת תיפלי מהגג או משהו כזה..."

זו הייתה חוויה משעשעת למדי, למעשה.

"אני, אה... אין לי הרבה ניסיון בהתנצלויות, אני אפול על ברכיי אם את רוצה, או שאקנה לך משהו יקר, הרמיוני אני לא יודע איך להתנצל בפניך על זה מה לעשות פשוט תגידי לי?"

היא המשיכה לקרוא את הספר בשתיקה.

זה לא כאילו יש לה רעיון איך הארי יכול להתנצל.

ברגע זה היא הרגישה סקרנות מוזרה בנוגע למה שיקרה אם תמשיך לקרוא בספר עוד זמן מה.